



UNIVERSITÄTS-  
BIBLIOTHEK  
PADERBORN

## Universitätsbibliothek Paderborn

### **Cursus Theologico-Moralis**

Ad usum Tyronum elucubratus, Et in Quotidianis Prælectionibus  
Quoad ea, quæ Moralis Theologia disputat De Sacramentis, & Censuris

**Viva, Domenico**

**Patavii, 1723**

Art. IV. Quinam possint absolvere a reservatis, & quomodo?

**urn:nbn:de:hbz:466:1-40650**

vero quoad locum; unde peccans in Monasterio peccat intra diocesim Episcopo subjectam, etiam relate ad talem locum, atque adeo reservationem incurrit; & ita communius docent cum Suar., Con., Pal. apud eundem Dian.

Quod communiter Doctores docent, est, Peregrinos absolvi non posse a peccatis reservatis in utraque diocesi, videlicet & patriæ, & loci, ubi fit confessio, nisi ab habente facultatem in reservata; Sicut etiam communius docent cum Fagund. loc. citat. contra nonnullos, quod peregrinus, sive habeat reservata in propria, sive in aliena diocesi, possit absolvi a quocunque Sacerdote habente facultatem ab Episcopo suo in reservata; tum quia hoc fert consuetudo, tum etiam quia sicut ex consuetudine, & ex tacito consensu Episcoporum quilibet confessor potest absolvere peregrinos; ita pariter quilibet habens facultatem in reservata ab Episcopo suo potest absolvere peregrinos etiam a peccatis alteri Episcopo reservatis.

ARTICULUS IV.

Quinam possint absolvere a reservatis, & quomodo?

- I. Num jurisdictio ordinaria in reservata competat Pœnitentiario Cathedralis, aut Parocho?
- II. Quinam possint eligere sibi Confessarium, per quem a reservatis absolvantur?
- III. Nequit Superior Sacramentaliter absolvere a solis reservatis.
- IV. Qui constituitur Superiori, & obliviscitur alicujus reservati, potest deinde ab hoc absolvi a quocunque Confessario.
- V. Si quis jubilai tempore invalide confitetur, poteritne deinde pariter ab-

solvi a reservatis?

VI. Quandonam tenetur Superior facultatem concedere subdito, ut a reservatis absolvatur?

VII. Quandonam possit Regularis, petita, & non obtenta facultate, a reservatis absolvi?

VIII. Num possit directe a reservatis absolvi penitens, si injuste facultas a Superiore denegetur?

IX. Quomodo Confessarius hanc facultatem petere debeat, ut possit ea pro se ipso uti?

X. Si petatur facultas absolvendi Titium a reservatis pro hac vice, poteritne hic absolvi a reservatis commissis post licentiam obtentam?

I. Certum est primo, posse a reservatis directe absolvere, tam qui ordinariam, quam qui delegatam habet jurisdictionem in reservata.

Certum est secundo, habere ordinariam jurisdictionem in reservata, tum qui ea reservavit, (non enim posset ea sibi reservare, nisi posset absolvere) tum etiam qui in hoc Sacramentali foro est reservanti jurisdictione Superior (dummodo qui absolvit, sit Sacerdos; Nam si non sit Sacerdos, poterit quidem reservare peccata alteri, sed non sibi; unde non poterit per se ipsum absolvere, sed per alium Sacerdotem, cui facultatem concedat.) Hinc fit, quod peccata reservata Episcopo possint non solum ab Episcopo, sed etiam a Pontifice absolvi; & quæ reservantur Superiori locali religionis, possunt etiam a Provinciali, & a Generali absolvi; quia in hoc foro dicuntur esse Superiores iis, quibus reservantur: At Archiepiscopus non potest absolvere a reservatis Episcopo suffraganeo; nisi forte quando illius diocesim visitat; quia Archiepiscopus, licet sit dignitate superior Episcopo, non est tamen Superior in hoc foro, cum non habeat im-



immediatam jurisdictionem in dioecesi suffraganei, quando actu illam non visitat.

Certum est tertio, habere jurisdictionem ordinariam in Casus Episcopo reservatos, tam Vicarium Generalem, quia constituit cum Episcopo unum Tribunal; quam Vicarium Capitularem, quia Capitulum sede vacante succedit Episcopo. De Pœnitentiario Cathedrali communius negant Doctores apud Dian. part. 9. tract. 9. resol. 11. Negant etiam Doctores de Parocho, ut videre est apud Suar. disp. 29., & Lug. disp. 21. num. 3.; siquidem Episcopi possunt ex concessione Pontificis reservare sibi peccata, & sic Parochorum potestatem limitare. Circa reservata vero in Religionibus Prælati locales habent ordinariam jurisdictionem in illa, quamvis Parochis comparentur.

II. Certum est quarto, delegatam jurisdictionem in reservata habere, tam illum, cui ea conceditur directe, quam eum, cui conceditur indirecte ab habente jurisdictionem ordinariam. Delegatur autem directe, quando ab Ordinario immediate committitur alicui Sacerdoti talis jurisdictio: Indirecte vero conceditur Sacerdoti jurisdictio in reservata, quando ab habente potestatem in reservata conceditur alicui pœnitenti facultas eligendi sibi Confessarium, a quo a reservatis absolvatur; tunc enim si pœnitens eligat Cajum Sacerdotem, conceditur indirecte Cajo talis facultas. Potestas autem eligendi sibi confessarium haberi potest vel ab homine, vel a consuetudine, vel a jure. Pontifex habet potestatem eligendi sibi quemcumque Sacerdotem in confessarium, cui statim post electionem tribuitur jurisdictio, vel a Christo Domino immediate, ut multi docent, vel ab ipso Pontifice; ut putat Lug. disp. 15. num. 23.; sicut Respu-

blica eligendo sibi superiorem, tribuit illi jurisdictionem in seipsam. Præterea etiam Episcopi in sua dioecesi possunt quemcumque Sacerdotem in confessarium eligere, a quo absolvantur, etiam ab iis reservatis, a quibus potest ipsemet Episcopus alios absolvere; ut constat ex cap. ult. de Pœnitentiis, & remissionibus: Extra suam dioecesim vero non nisi suum subditum approbare potest, ut ipse a non reservatis in ea dioecesi absolvatur; Advertiturque Suar. disp. 27. sect. 2., Prælatos regulares posse pariter confessarium sibi eligere, tam subditum, quam non subditum; non tamen qui eos absolvat a reservatis in Religione, a quibus ipsi possunt alios absolvere; quando tamen in religione juxta constitutiones a Pontifice approbatas designatur illis a Superiore Confessarius pro reservatis, si quando in ea incident; ut late etiam ostendit Lug. disp. 20. sect. 5. Abbatissæ non veniunt in hoc privilegio nomine Prælati; unde non possunt sibi Confessarium eligere. Dubitatur, Utrum hac in re veniat nomine Prælati Vicarius Generalis Episcopi, & Parochus? Aliqui enim affirmant, alii negant apud Leand. disp. 11. quaest. 29., & 34., ubi recenset omnes illos, qui ex consuetudine, seu ex tacita licentia Papæ possunt sibi confessarium eligere, videlicet Cardinales, Legatos a latere, Imperatores, Reges, Domesticos Pontificis, & alios: Ubi etiam addit posse Cardinales dare facultatem suæ familiæ eligendi sibi Confessarium, & Episcopos eximere familiam suam a Parocho. Equidem tamen in expositione thes. XVI. ab Alex. VII. confixæ docui, quod sicut potest Episcopus simplicem Sacerdotem ad audiendas suarum omnium confessiones approbare, (& quidem etiam extra suam dioecesim, si sit suus subditus) & sic illum eligere sibi in con-



confessarium; ita pariter idem possit Vicarius Capitularis, & Vicarius Episcopi Generalis. Contra vero Parochus sicut nequit simplicem Sacerdotem approbare ad audiendas confessiones suarum ovium, ita nec potest eundem sibi in confessarium eligere; Nec potest Episcopus extra suam diocesim eligere sibi simplicem Sacerdotem in confessarium, si non sit suus subditus.

III. Quæritur nunc primo; An possit Superior, auditis solis reservatis, absolvere pœnitentem Sacramentaliter, illumque confessario inferiori remittere pro absolutione a reliquis mortalibus?

Respondeo cum fere communi negative, nisi urgente gravissima necessitate. Ratio est, quia de jure divino requiritur integritas materialis confessionis, & confessio dimidiari non potest sine gravissima necessitate; quando scilicet indiget pœnitens Sacramentali confessione, nec potest integre confiteri; aliter debet Superior sublata solum reservatione, aut collata absolutione a solis censuris reservatis, remittere pœnitentem ad inferiorem, ut ab omnibus simul peccatis sacramentaliter absolvatur.

IV. Quæritur secundo; An confitens habenti potestatem in reservata, si obliviscatur alicujus reservati, possit deinde a tali reservato absolvi directe per alium confessarium, qui non habet potestatem in reservata?

Respondeo cum communi affirmative; ut videre est apud Suar. disp. 31. sect. 4., Lug. disp. 20. sect. 7. Ratio est, quia confessarius intendit absolvere pœnitentem, & uti sua jurisdictione in illum quantum potest; ergo cum possit ab illo tollere reservationem peccati obliti, de facto illam tollit; Nec hoc esset subdelegare alteri jurisdictionem in reservata, sed simpliciter tollere reservationem pec-

cati obliti in foro Sacramentali. Ita Perez disp. 49. sect. 4., Con. disp. 8. dub. 12. num. 91.: Qui etiam cum Cajet., Suar., & aliis putant, reservationem peccati obliti tolli etiam per confessionem invalidam, non tamen sacrilegam, factam sive cum habente potestatem ordinariam, sive cum habente potestatem delegatam in reservata; Quod accidit, quando confessio est invalida, vel ex defectu doloris invincibiliter ignorato, vel ex alio simili capite, non vero quando est invalida ex defectu materialis integritatis, aut quando ex alio capite est sacrilega. Ratio hujus doctrinæ est eadem, quia scilicet absolvens intendit, quantum potest, favere pœnitenti. Addit Con., in tali casu haberi finem intentum a reservante, quod scilicet se sistat pœnitens vel coram Superiore, vel coram delegato ab ipso, ut possit melius in viam salutis dirigi: Quod tamen non accideret, si confessio esset invalida ex defectu materialis integritatis vincibiliter ignorato, ita ut non exponatur peccatum reservatum.

V. Rogabis; An pariter qui tempore Jubilæi fecit confessionem invalidam, non tamen sacrilegam, possit deinde a quovis confessario absolvi a reservatis?

Respondet Comitol. ex Cajet., Armil., Silvest., & aliis apud Dian. part. 1. tract. 11. resol. 18. affirmative, dummodo in tali confessione invalida confessus sit peccata reservata; quia sic, ut modo diximus, satisfecit legi Ecclesiasticæ reservationis, ad eundo Confessarium habentem potestatem in reservata; quamvis non satisfecerit legi divinæ confessionis, cum confessio fuerit nulla. Alii Doctores apud eundem Dian. cum Suar., Henr. verius putant, quod si facultas in reservata detur in ordine ad lucrandas indulgentias, vel jubileum,  
cum



cum vere non lucretur jubilaeum qui facit confessionem invalidam, nec gaudet beneficio ullo jubilaei; Unde tenetur adire Superiorem pro absolutione a reservatis: Si vero facultas in reservata detur vel ratione alicujus festivitatis, vel ex alio capite, & non in ordine ad lucrandas indulgentias, vel jubilaeum, tunc putant probabilem opinionem Comitoli.

Rogabis ulterius: An qui confessus est cum animo lucrandi jubilaeum, & deinde mutat animum, nec vult alia opera adimplere, si in ea confessione inculpabiliter omisit aliquod reservatum, possit deinde a quopiam ab illo absolvi?

Respondet Vasq. quaest. 81. num. 40. negative; quia facultas eligendi sibi Confessarium pro reservatis est alligata intentioni lucrandi jubilaeum; ergo, ea cessante, cessat pariter talis facultas. Sed verius affirmant Sanch.; Portel. apud Dian. part. 3. tract. 4. resol. 145. Ratio est, quia per talem confessionem validam factam animo lucrandi jubilaeum vere poenitens praesentavit se Confessario habenti tunc facultatem absolvendi a reservatis; ergo cum vere absolutionem contulerit confessarius animo favendi illi, quantum potest, non solum absolvit illum directe a peccatis confessis, & indirecte a reservatis oblitis, sed etiam abstulit omnem reservationem; unde solum remanet obligatio in poenitente confitendi deinde, quando recordatur peccata oblita, cuicumque confessario. Praescindimus hic, An, si iste talis virtute jubilaei absolvatur directe ab aliquo reservato, peccet deinde mortaliter, ut docet Suar., mutando animum, & non ponendo alia opera ad assecutionem jubilaei; Etenim videtur deficere in re gravi, ad quam se obligavit, veluti ex pacto, acceptando beneficium absolutionis. Verum solum venialiter peccare do-

cent Lug., Sanch., Henr., & alii apud Dian. part. 3. tract. 4. resol. 145. & part. 5. tract. 12. resol. 42.; quia non deficit in pacto utili promissario, sed utili ipsi poenitenti.

Ex dictis sequitur, quod si quis lucratus sit jubilaeum absque confessione, (eo quod nullius peccati mortalis fuerit memor; quod fieri posse multi probabiliter opinantur) si deinde recordetur aliquod reservatum, potest a quopiam absolvi. Ita Lug. disp. 20. num. 102., quia per talem consecutionem jubilaei jam acquisivit sibi auctoritatem eligendi sibi confessarium, a quo absolvatur a reservatis. Sic etiam sentiunt Sanctarel., & alii apud Dian. part. 3. tract. 4. resol. 150. Dissentiant tamen Suar., Sanch. & alii, qui putant, reservationem non tolli per lucrationem jubilaei, sed per absolutionem datam ei, qui habet animum lucrandi jubilaeum; quia tamen in casu nostro absolutio non fuit data, ideo non fuit sublata reservatio.

Rogabis demum, si tempore jubilaei prorogetur iustis de causis alicui indisposito absolutio, puta, per duas alias hebdomadas, & die lunae post hebdomadas jubilaei incidat in novum reservatum, poteritne virtute jubilaei etiam ab hoc reservato absolvi?

Respondent aliqui apud Dian. part. 3. tract. 4. resol. 149., posse. Negat tamen Lug. disp. 20. num. 134., quia quamvis prorogetur jurisdictio, non tamen prorogatur relate ad alias causas, seu relate ad alia peccata commissa post tempus jubilaei. Certum tamen est, etiam post jubilaeum posse poenitentem absolvi virtute jubilaei a reservatis oblitis ante jubilaeum commissis.

VI. Quaeritur tertio; An Superior teneatur concedere facultatem petenti, ut ab alio possit a reservatis absolvi, sive id per se, sive per alium petat?

Re-



Respondeo cum Perez disp. 50. sect. 3., Lug. disp. 20. sect. 10., Con. disp. 8. dub. 14., & aliis, aliquando teneri, aliquando non: Tenetur quidem concedere non solum ex charitate, sed etiam ex iustitia, & ut suo officio Pastoris, & Medici spiritualis satisfaciat, quando si neget talem facultatem, timetur grave damnum poenitentis; dummodo tamen ex concessione facultatis non sequatur aliud majus damnum, vel respectu ejusdem, vel respectu communitatis. Ratio est, quia Medicus tenetur adhibere remedia opportuna, ne aegrotus pereat. Non tenetur vero facultatem concedere, quando facilitas concedendi cederet in damnum poenitentis, vel communitatis. In dubio autem, num concessio cedat in bonum, an in damnum, Superior inclinare debet in partem benigniorem: Etenim, ut habet D. Th. in 4. dist. 17. quaest. 3. art. 3. illi, qui sunt nimis solliciti, ut conscientiam subditorum per confessiones sciant, multis laqueum damnationis injiciunt, & per consequens sibi ipsis. Expediit proinde aliquando, ut facultatem hanc Superior communicet Confessario prudenti, ac docto; cui potest illam etiam ita communicare, ut imponat poenitenti onus sistendi deinde se apud ipsum Superiorem, ut docet Suar. disp. 30. sect. 5. Laym., & alii communiter; licet id perraro expediat; Non tamen videtur posse, aut saltem debere imponi praecipuum poenitenti, ut iterum sacramentaliter confiteatur Superiori, ut docet Perez disp. 50. sect. 4.

VII. Quaritur quarto; An facultas haec a Superiore petita, & non obtenta habeatur pro concessa?

Respondeo; si iuste a Superiore negetur, sine dubio non habetur pro concessa. Quamvis Clem. VIII. pro Regularibus declararit, ut notat Lug.

*Pars VI.*

disp. 20. num. 40., quod si Superior instante confessario ordinario negaverit facultatem absolvendi a casu reservato, & confessarius judicet debere concedi, possit hic pro ea vice absolvere poenitentem Regularem, etiam si a Superiore licentiam non habeat; Ubi notatur, quod *ly pro ea vice*, intelligatur toties, quoties id acciderit. Immo Quintanadv. Singul. 11., & alii apud Dian. part. 3. tract. 2. resol. 126., & part. 9. tract. 3. resol. 15. putant, idem posse fieri, si viro religioso, pio, docto, & prudenti, licet non ex designatis Confessariis domus, negat Superior ejusmodi facultatem: Quin etiam ex Pelliz. apud Dian. loc. citat. & apud Busemb. lib. 6. tract. 4. cap. 2. dub. 4. num. 5. id pariter verum est, si poenitens ipse petat hanc facultatem judicans prudenter, & non ex passione hallucinante, quod sibi debeat concedi, & tamen negetur. Et Suar. lib. 4. de Relig. cap. 19. num. 7. notat, Fratribus Minoribus privilegium concessum esse, ut possint semel sine licentia Superioris eligere confessarium sui Ordinis, a quo de omnibus reservatis, & censuris absolvantur; quinimmo dispensentur in omnibus irregularitatibus, excepto homicidio, & mutilatione voluntaria.

Quod si Superior injuste facultatem neget, distinguendum est; nam vel poenitens ex rubore non vult adire Superiorem; vel ex alia necessitate, sive physica, sive morali; Si primum, quamvis Superior aliquando peccet illam negando, communior tamen sententia docet, non posse poenitentem valide absolvi: In secundo casu potest indirecte tantum absolvi a reservatis cum onere sistendi se coram Superiore, cessante impedimento, quando urget vel necessitas Communionis, vel dilatio nimia confessionis, ut alias diximus.

A a VIII.



VIII. Aliqui apud Dian. part. 3. tract. 4. resol. 79., Henr. lib. 6. cap. 3. docent, posse poenitentem quemcumque etiam directe a reservatis absolvi, quando injuste negatur a Superiore facultas, ut ab aliis absolvatur; Tum quia in tali casu habetur licentia praesumpta Superioris majoris, puta Pontificis; tum etiam quia ex cap. *Licet de Regular.*, consensus debitus, & injuste negatus valet, quantum concessus; ergo quando Superior debet ex officio Medici Spiritualis etiam ex justitia concedere hanc facultatem, ne sequatur in poenitente majus damnum, tunc facultas injuste negata habetur pro concessa. Sed non est recedendum a doctrina Suar. loc. citat., quod hic in tali casu solum indirecte possit absolvi urgente necessitate; cum rati habitio de futuro non sufficiat ad jurisdictionem confessario conferendam; nec sit universim verum, quod facultas petita, & injuste negata valeat, quantum concessa, sed in iis dumtaxat casibus id est verum, in quibus in jure id exprimitur, ut quando vult Religiosus in arctiorem Religionem transire; prout exprimitur in laud. cap. *Licet*.

Rogabis hic, num si injuste negatur ab Episcopo approbatio ad audiendas Confessiones, ita Episcopus peccet, ut tamen Sacerdos, saltem regularis, possit confessiones audire?

Respondeo, hujusmodi Sacerdotem, etiam regularem, nec licite, nec valide posse Sacramentum administrare, ut diximus quaest. 8. ar. p. num. 11. Et ratio est, quia Trident. requirit approbationem ad validitatem absolutionis; Quare Alex. VII. damnavit propositionem 13., quae habet: *Satisfacit praecepto annuae confessionis, qui confitetur Regulari Episcopo praesentato, sed ab eo injuste reprobato.* Et quamvis Benedictus XI. concesserit Dominicanis, & Franciscanis, atque

adeo omnibus, qui cum iis communicant in privilegiis, quod possint confessiones audire, si electis a propriis Praelatis reculent Episcopi licentiam dare; huic tamen privilegio derogatum est a Trident., quicquid in contrarium docuerit Perez disput. 42. sect. 10.

Rogabis ulterius; An, si revocetur alicui confessario approbatio sine rationabili causa, adhuc possit Confessiones audire?

Respondeo, approbationem, & jurisdictionem datam ad beneplacitum revocari posse ex rationabili causa, & sine causa rationabili illicite revocari. Praeterea putant Bardi in Bullam Cruciatam part. 2. tract. 5. cap. 1., Bossius de Jubilaeo sect. 6. cap. 2., Pasqualig., & alii, quod si approbatio data simpliciter, & absolute revocaretur sine rationabili causa pertinente ad scientiam, vel mores, non solum illicita, sed etiam invalida esset revocatio; Ratio est, quia cum talis revocatio sit sententia Judicis injusta, non videtur posse auferre confessario jus, quod habebat ex approbatione prius facta. Ex eo autem quod juxta thesim proscriptionem Alex. VII. non conferatur jurisdictione illi, qui injuste est reprobatus, non sequitur quod jurisdictione tollatur per sententiam Judicis injustam. Plus enim requiritur ad tollendam jurisdictionem, quae juste possidetur, quam ad illam non conferendam; sicut plus requiritur ad furandum, quam ad non restituendum; unde in gravi necessitate, in qua licitum est non restituere, non licet furari.

IX. Queritur quinto, An confessarius uti possit pro se ipso facultate obtenta ad absolvendum a reservatis; ita ut possit ab iis a suo confessario absolvi.

Respondet affirmative Alphonsus de Leone apud Lug. disp. 20. sect. 8. Sed



Sed Lug. melius respondet, hoc pendere ex verbis, quibus facultas petitur, & conceditur; Si enim Titius Sacerdos dicat Superiori, Unus ex tuis subditis petit facultatem, ut a suo confessorio a reservatis absolvatur, & Superior respondeat, Placet, sine dubio poterit pro seipso hac facultate uti; Quod si dixerit Superiori, Rogo te, ut des mihi facultatem absolvendi a reservatis unum ex subditis tuis, non poterit certe ea uti pro seipso, cum non possit ipse seipsum absolvere.

X. Quæritur ultimo; An facultas concessa ad absolvendum aliquem a reservatis pro hac vice, extendatur ad absolvendum illum etiam a reservatis commissis post facultatem obtentam?

Respondent affirmative Bonac., Præpositus, Dian. part. 4. tract. 4. resol. 109. Sed Azorius negat. Verius videtur dicendum cum Lug. loc. citat., hoc etiam pendere ex modo concessionis;

Si enim conceditur, ut pro una vice possit pœnitens eligere sibi confessarium, a quo a reservatis absolvatur, procul dubio poterit absolvi etiam a reservatis commissis post concessionem; secus vero si conceditur facultas absolvendi pro hac vice Titium a reservatis commissis. Brevitas, quam prosequimur, non patitur, ut de casibus reservatis in particulari quæstionem instituamus. Qui de iis aliquid scire cupit, consulat Tamburinum, non quidem in Methodo expeditæ confessionis, sed in Tractatu de Sacramentis, ubi lib. 5. de Pœnitentia, ubi abunde disputat de casibus reservatis Archiepiscopo in tabella Diœcesis Panormitanæ, (qui plerumque affines sunt iis, qui in aliis diœcesibus solent in tabella Episcopo reservari) necnon de reservatis in particulari pro Religiosis universim, & in specie de reservatis in Societate Jesu.

## Q U Æ S T I O X.

### De Sigillo Confessionis.

Quærendum primo: Quænam sit obligatio hujus Sigilli? Secundo, quænam ejus materia? Tertio, quos obliget? Quarto, num possit aliquando confessarius uti secreto in confessione habito?

#### ARTICULUS I.

De obligatione Sigilli Sacramentalis.

- I. Ex omni, & sola confessione Sacramentali oritur obligatio hujus sigilli.
- II. Si quis ad Confessarium accedit, sed non animo confitendi Sacramentaliter, non inducitur isthæc obligatio; Sicut neque quando error est juris, non facti.
- III. Etiam confessio, qua per accidens

non ordinatur ad absolutionem, trahit obligationem sigilli.

- IV. Sigilli violator tria peccata committit, contra justitiam, contra fidelitatem, & contra reverentiam Sacramento debitam, ratione cuius non datur in eo materia parvitas.
- V. Orbe universo periclitante sigillum frangi non potest.
- VI. Quænam sint pœna imposita adversus Violatorem Sigilli?